

РЕШЕНИЕ

№ 7236

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Весела Цанкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7107** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу съдебно решение от 31.05.2013г. на СРС, НО, 116 състав по нахд № 5972/2012 г. с което е потвърдено НП № К - [ЕГН] от 14.02.2012г. на А. М. , член на КЗП, оправомощен със Заповед № 1082 от 4.11.2011 от Председателя на КЗП с което на касатора на осн. чл.25, ал.2 от ЗЕТ са наложени четири имуществени санкции в размер на по 500 лв. всяка от тях за нарушения съответно на чл.4 , ал.1, т.1, т.2 , т.5 и т.8 от ЗЕТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност и необоснованост на първоинстанционния съдебен акт като постановен при неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че съдът не е обсъдил и формирал правни изводи по основното възражение, че не е доставчик на услуги по см. на чл.3, ал.1 от ЗЕТ, като липсвали доказателства, че регистраторът на домейна и доставчика на услуги са едно и също лице. Сочи, че съдът необосновано и в нарушение на материалния закон е приел, че са налице няколко самостоятелни нарушения на цитираната норма на чл. 4 от ЗЕТ, за всяко едно

от които е следвало да бъде наложено самостоятелно административно наказание на задълженото лице – доставчика на услуги. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът чрез процесуалния си представител в писмен отговор оспорва касационната жалба и моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във връзка чл. 63 от ЗАНН и от надлежна страна.

Със съдебно решение от 31.05.2013г. на СРС, НО, 116 състав по нахд № 5972/2012 г. е потвърдено НП № К - [ЕГН] от 14.02.2012г. на А. М. , член на КЗП, оправомощен със Заповед № 1082 от 4.11.2011 от Председателя на КЗП с което на касатора на осн. чл.25, ал.2 от ЗЕТ са наложени четири имуществени санкции в размер на по 500 лв. всяка от тях за нарушения съответно на чл.4 , ал.1, т.1, т.2 , т.5 и т.8 от ЗЕТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Б. Д. както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при издаване на атакуваното НП не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, безспорно е установено, че е осъществен състава на нарушенията по чл.4, ал.1, т.1, т.2 , т.5 и т.8 от ЗЕТ.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Административно наказателната отговорност на касатора е ангажирана за нарушения на чл.4, ал.1, т.1, т.2 , т.5 и т.8 от ЗЕТ в качеството му на „доставчик на услуги на информационното общество”. Легалното определение на понятието е дадено в чл.3, ал.1 ЗЕТ: доставчик на услуги е физическо или юридическо лице, което предоставя услуги на информационното общество. Определение се съдържа и в Директива 2000/31/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) и чл.1, пар.2 от Директива 98/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 20 юли 1998 година за изменение на Директива 98/34/ЕО относно определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и правила. В този смисъл касационната инстанция приема за неправилно позоваването в касационната жалба на чл.48 от Закона за защита на потребителите. В конкретният случай не се спори, а и от ангажираните доказателства се установява, че [фирма] е регистрирал самия сайт. Основното възражение се свежда до разрешаването на въпроса дали дружеството е и доставчик на услуги по см. на чл.3, ал.1 от ЗЕТ. Следва да се прави разлика между термините “доставчик” и ”регистратор”, като доставчик и регистратор могат да бъдат едно и също лице ,но това не е задължително . От мотивите на

обжалвания съдебен акт не става ясно защо именно като доставчик в случая е възприет жалбоподателя. Мотивите в тази част са бланкетни, както няма конкретни доводи защо съдът възприема, че именно [фирма] е лице, което предоставя подобни услуги по чл.1, ал.3 от ЗЕТ във вр. с чл.3, ал.1 от ЗЕТ. Защитната теза е, че не е доставчик на услуги, а единствено, че е регистрирало сайта. Тези относими обстоятелства са останали неизследвани в хода на производството пред СРС, включително и чрез съдебно-техническа експертиза предвид необходимостта от използване на специални знания относно техническия начин на установяване на „доставчика на услуги на информационното общество”, както в производството пред административно-наказващия орган (напр. по направените разпечатки от интернет страници), така и в производството пред СРС, включително въз основа на показанията на актосъставителя в хода на проверката – дали неговите действия са достатъчни за установяване на „доставчика на услугата”. Липсата на мотиви е самостоятелно отменително основание по чл.348, ал.3, т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, което пречатства проверката от страна на касационната инстанция на правилното приложение на материалния закон. Съдът е бил длъжен да установи чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали са извършени административните нарушения и обстоятелствата, при които са извършени.

На следващо място, във връзка с наведения довод, че съдът необосновано и в нарушение на материалния закон е приел, че са налице няколко самостоятелни нарушения на цитираната норма на чл. 4 от ЗЕТ настоящият съдебен състав счита, че изискването на чл.4, ал.1 е да бъде предоставена конкретна информация по т.1-9, като липсата дори на един от нейните елементи представлява административно нарушение, тъй като засяга отрицателно обществените отношения, свързани със задълженията на доставчика на услуги на информационното общество. Нарушението не е в непредставянето на информация, а в непредставянето на конкретна информация, посочена в т.1,2, 5 и 8 на чл.4, ал.1 от ЗЕТ. Касае се за нарушения които се извършват чрез бездействие- непосочване от страна на търговеца на определена изискуема от ЗЕТ информация, което означава, че във всеки един момент, в който задължителната информация според чл.4, ал. 1 от ЗЕТ не фигурира на сайта, е налице нарушение на разпоредбите на ЗЕТ. Поради това административнонаказващият орган, след като е констатирал четири отделни нарушения на цитираната разпоредба, правилно е наложил четири отделни наказания за тях.

По горните съображения, че не е направил необходимото да изясни фактичката обстановка по случая, районният съд е пренебрегнал основно свое задължение, каквото е служебното разкриване на обективната истина, независимо от процесуалното поведение на страните. Като следствие на така допуснатите съществени процесуални нарушения, районният съд е постановил съдебен акт, който следва да бъде отменен. Делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд за събиране на доказателствени средства и експертни такива и произнасяне по същество по повдигнатия предмет на спора.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 31.05.2013г. на СРС, НО, 116 състав по нахд № 5972/2012 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: